

Иван Димитров

Приказка за смъртта

...In The Land Of The Last Horizon.

Ronnie James Dio

Около мен се простираше необятната пустиня. Вятърът навяваше сухия пясък и той плющеше в дрехите ми. Слънцето се бе скрило отдавна, дало място на мрака.

Аз вървах напред към безкрая без цел. Без желание да продължа, но го правех. Нещо ме караше да се движа, да не спирам. Някаква сила ме водеше напред и напред.

Когато видях играещите в мрака пламъци на бивак. Не след дълго достигнах до него.

Седнах до огъня и насочих поглед към седящия отсреща ми силует в черна роба и качулка на главата.

– Добра среща, странниче. – рече онзи с дращещ глас.

– Добра. – думите се отрониха, без да го бях пожелал.

– Виждам, че си вървял доста дълго. – допълни непознатият.

За миг се замислих. От както се бях озовал тук, вървах вече няколко дена, а може би месец, година или пък две. Времето се бе разтеглило до безкрайност. Сякаш онзи миг, когато сънят ми изведнъж се сля с реалността и видях себе си, лежащ неподвижно на земята с окърванения меч в ръка, бе преди малко. Сякаш преди да се озова тук изпитвах някакъв страх. Струва ми се глупаво, защото в този свят нямаше от какво да се страхувам. Или се заблуждавах?

– Може би. Не знам. – изведнъж отвърнах аз. – Не знам колко време е изминало.

– Разбирам те. – рече силуетът. – Преди време и аз извървах дългия път до тук, а после всичко свърши.

– Как така свърши? – запитах неразбиращо.

– Искаш ли вино? – опита се да смени темата онзи.

Замислих се от колко време не съм вкусвал нещо. Ден, седмица, година или повече. Устата ми бе пресъхнала. В съзнанието ми се прокрадна болезнената мисъл да пийна малко.

Не беше грях.

– Не, благодаря. – отвърнах и сам се изненадах от отговора си. Какво ставаше с мен?

– Както желаш. – рече непознатият. За миг се загледа в издигналата се в небето кръгла луна. – Страхувал ли си се някога от нещо? Истински?

– Да. – отвърнах машинално и за миг замръзнах като вкаменен. Защо по дяволите му бе на непознатия да узнае това?

– От какво? – последва новия въпрос на онзи в робата.

Спомените се върнаха отново.

Мечът плющеше зловещо сред вражеските редици. Острието му блестеше под слънчевите лъчи. Ръцете ми бяха обляни в кръв, оръжието също. Толкова много противници бях съсякъл. В онзи миг на отчаяние, когато врагът бе обсадил крепостта и в следствие беше проникнал вътре, нямаше възможност за отстъпление. Зад стените имаше много невинни, които не трябваше да загинат. Не биваше да допуснем това. Бяхме оцелели малцина и съдбата на всички сега стоеше в нашите ръце.

Никога не се бях страхувал. Нито смъртта, нито адът ме бяха плашили през целия ми живот. Бях се родил с меч в ръката и смелост в сърцето. Когато всички бяхме роби, единственият ни избор бе да се борим за себе си и за свободата.

Но в онзи миг, застанал срещу вражеските орди, за пръв път изпитах чувството на страх. Не за мен. Не за „спасението на душата ми“ както непрекъснато ни набиваха в главите духовниците, защото през живота си бях извършил достатъчно грехове, за бъда осъден на вечните мъки в пъкъла. Беше ме страх за живота на всички онези невинни хора в крепостта. Враговете нямаше да пожалят нито един от тях. Щяха да насилват девойките, да убият старците и мъжете, а децата да пленят в робство.

Спомените избледняха.

Един боец лежеше облян в кръв на засланото от трупове бойно поле, а битката около него продължаваше. Нямаше време да се мисли за мъртвите. Врагът беше в крепостта и трябваше да бъде отблъснат, с цената на всичко. Дори старците и децата се включиха в борбата.

Тръснах глава.

– От какво? – повтори непознатият.

– Няма значение. – рекох и магнах с ръка. – Да забравим за това.

– Може би. – и поклати глава. – Но сега не те е страх. Сега се чувстваш изгубен и самотен. Нали?

Замълчах. Трудно ми бе да отговоря на този въпрос. В гърлото ми сякаш беше заседнала буца. Толкова време бе минало от онези мигове, когато заедно с бойните си другари сядяхме на по кана вино в някоя кръчма или се забавлявахме с леките момичета.

Да. Трудно бе да кажеш истината на този непознат. В него имаше нещо студено и далечно, сякаш не бе от тази реалност, сякаш не бе от човешкия свят. Но къде наистина бях? Това беше ли човешки свят? Можеше ли да се нарече така?

– Ела насам. – и девойката, която изникна от заобиколилия бивака мрак докосна нежно кокалестата му ръка.

Кокалеста? Защо?

Съзнанието ми се самоизключи. Сякаш не искаше да осъзнае истината, която бе открило в този миг.

Девојката седна мирно до непознатия и едва тогава успях да я разгледам добре. Никога не бих могъл да я опиша. Сякаш бе изваяна от самата красота, ако въобще можеше да съществува такъв материал. Думите бяха недостатъчни.

– Желаете ли я? – запита ме онзи с дращещия глас.

Искаше ли питане! Никога през живота си не бях срещал такава красота. Никога не бях срещал истинската принцеса на мечтите си. Целият ми живот бе преминал в битки, вино и хубави жени. Но никога не открих тази, която щеше да остане до мен завинаги. А може би начина ми на живот не позволяваше да се случи точно това.

Дали я исках? Желаете я повече от всичко. Дори душата си на дявола бих продал за нея.

Но имаше и още нещо. Усещах някакъв хлад и студенина. В нея нямаше живот, не и истински живот. Някакво подобие, окраса на живот, но нищо повече от онази измамна външност.

– Не. – рекох, въпреки в съзнанието ми да отекваше болезнено изкушителната мисъл: „Не искам да съм самотен до края на безкрая. Нека тя остане с мен, каквото и да ми коства това“. Но всъщност наистина ли исках да продължа да живея с едно безжизнено късче лед?

Непознатият надигна леко наклонената към земята качулка и впи в мен присветкащите под нея жълтеникави искрици.

– Сигурен ли си? – думите му ме удариха като лавина падащи камъни.

– Абсолютно. – напрегнах максимално волята си.

– Добре тогава. – и образът на девојката избледня в нищото. – Пътят е нататък. – посочи с ръка посоката. Стана. Вдигна оставената настрана коса и се отправи към безкрая.

– Почекай малко. – опитах се да го спра. – Кой си ти?

– Винаги си го знаел. – рече без да се обръща, размаха сякаш за сбогом косата си и изчезна в нищото.

Останах няколко мига загледан в губещия се в мрака хоризонт с трескавата мисъл в главата си. Всъщност знаех кой беше той. Само трябваше да накарам самия себе си да го повярвам. Но можеше ли това наистина да е Смъртта? И къде по дяволите бях попаднал тогава? Какво тръсех тук? Защо трябваше да продължа напред?

Насочих поглед към играещите пламъци на огъня, а после тръснах

Приказка за смъртта

глава и поех нататък в посоката, която ми бе показал...

... Вървах напред към безкрая. Вървах без да спирам. Около мен вятърът няваваше сух пясък и той плющеше в дрехите ми. Слънцето грееше жарко. Устата ми бе пресъхнала. Какво не бих дал за капка вода! А онази девойка! Душата си бих продал на дявола за тях. И онзи непознат, който бях срещнал преди време. Седмица ли беше, месец, година или повече. Не зная. Времето тук е толкова разтеглено, чак до безкрайност. Кой беше той? Смъртта? Може би. А може би само си бях втъпил това в главата. Можеше да е някаква зрителна измама, халюцинация. Но ако бях прав? Ако наистина бях срещнал самата Смърт?

Сега това не бе важно.

Аз продължавах да вървя неуморно напред и напред към целта си без да спирам дори за миг. Каква бе тя? Не знаех, но понякога в съзнанието ми се прокрадваше надеждата, че рано или късно ще достигна края на безкрая, ако въобще съществува такъв там някъде в далечината на хоризонта и ще науча. И не само щях да науча, но и щях да открия това което търсех толкова време.

София

5 април 2000 година.

КРАЙ

© 2000 Иван Димитров

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/395>]